

Arrest

nr. 193 776 van 17 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en te handelen *“in eigen naam en hoedanigheid en in hoedanigheid van ouder en wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X[...], X [...] en X”*, op 7 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 september 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die loco advocaat S. DEBRUYNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 22 augustus 2016 dient verzoeker, samen met zijn gezinsleden, een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van

artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 september 2016 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 13 oktober 2016 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.08.2016 werd ingediend door :

[N., A.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Armenië

geboren te [...] op [...]

wettelijke vertegenwoordiger van:

• [N., L.] geboren op [...]

• [N., G.] geboren op [...]

• [N., A.] geboren op [...]

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het gezin poogde meer dan 5 jaar geleden een statuut ‘politiek vluchteling’ te bekomen, zonder resultaat. Het gezin verblijft sinds oktober 2010 in het Rijk. De aanvraag 9ter leidde evenmin tot toekenning van een verblijfsmachtiging. Het gezin is werkbereid, maar ontvangt momenteel geen (vaste) inkomsten uit tewerkstelling. Mijnheer zou onmiddellijk tewerkgesteld kunnen worden. Een zaakvoerder van een restaurant in Oostende wil mijnheer graag aanwerven. De zaakvoerder omschrijft mijnheer als competent, vakkundig, leergierig, integer en vriendelijk. Het gezin heeft het financieel niet eenvoudig (met onder meer drie minderjarige kinderen), maar wil niet afhankelijk zijn van sociale voorzieningen. Betrokkenen ontvangen noch steun van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn, noch van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening. Het – naar eigen zeggen - sociaal goed geïntegreerde gezin heeft geen financiële middelen om een verre reis te bekostigen, zelfs niet voor één gezinslid. Een reis naar het land van herkomst is onbetaalbaar. Het gezin deed inspanningen om zich maatschappelijk te integreren. Het gezin wordt aanvaard door de lokale gemeenschap en de gezinsleden worden omschreven als erg sociaal, joviaal en leergierig. De gezinsleden volgden Nederlandse taallessen en spreken vloeiend Nederlands. De overheid mag niet louter vermoeden dat betrokkenen Nederlands onkundig zouden zijn en met elkaar binnenskamers enkel Armeens zouden praten (betrokkenen verwijzen hiermee naar een beslissing die eerder werd genomen in het kader van een aanvraag 9bis). De taalkennis van alle betrokkenen kan en mag worden onderzocht via een wijkagent. Aan de aanvraag werden getuigenissen toegevoegd waarin wordt vermeld dat de gezinsleden Nederlands spreken. Het zou volgens de advocaat van betrokkenen weinig stichtend zijn om een jong Nederlandstalig gezin te doen terugkeren naar een land waar geen Nederlands gesproken wordt. De kinderen zijn schoolgaand. Betrokkenen leggen (ook hernieuwde) schoolattesten voor. [L. N.] loopt school in het beroepssecundair onderwijs richting ‘Kantoor’. [G. N.] loopt school in het 6de leerjaar en [A. N.] zit in de kleuterklas. De kinderen studeren graag en goed en wensen minstens hun schoolcarrière te kunnen finaliseren zonder hun studies te onderbreken door terug te keren naar Armenië. De kinderen hebben naast recht op een familiaal leven ook recht op onderwijs in de zin van artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Armenië herbergt geen Belgische ambassade. Betrokkenen zouden een onbetaalbare omweg moeten maken om een aanvraag in te dienen via de Belgische ambassade te Moskou. Betrokkenen hebben die financiële middelen niet. De Russische Federatie en de Republiek Armenië hebben bovendien een politiek en militair troebele relatie wat het niet evident maakt zich te richten tot de Belgische vertegenwoordiging in Moskou. De kinderen zijn te jong om het gezin te verplichten een visum-aanvraag in te dienen te Moskou. Gezien hun ononderbroken verblijf van meer dan 6 jaar en hun integratie zou een terugkeer naar Armenië nefast zijn voor de mentale en sociale ontwikkeling van de gezinsleden. Betrokkenen vrezen ook voor hun leven en fysieke integriteit. Betrokkenen zijn indertijd gevlucht met redenen.

Indien we de huidige aanvraag 9bis vergelijken met de aanvraag 9bis die werd ingediend op 15.05.2015, merken we veel gelijkenissen op. Betrokkenen maken gebruik van dezelfde elementen die eerder werden ingeroepen en afgewezen. De onontvankelijke beslissing van 04.09.2015 ging gepaard met een bevel om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten. Er werd in de beslissing van

04.09.2015 duidelijk gesteld dat het verblijf van betrokkenen precair was en enkel toegestaan werd voor de duur van de asielprocedures van mevrouw en mijnheer. De asielprocedures werden relatief snel afgesloten. Noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming werden hen toegekend (mijnheer en mevrouw dienen op 18.10.2010 een asielaanvraag in; op 07.02.2011 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire bescherming toe te kennen; mevrouw betekende een bevel om het grondgebied te verlaten op 31.03.2011, mijnheer op 19.05.2011; mijnheer ging in beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 04.05.2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming toe te kennen). Het is vervolgens de verantwoordelijkheid van de ouders om gevolg te geven aan het door de Belgische staat opgelegde bevel om het grondgebied te verlaten, wat betrokkenen nalieten te doen. Het gezin zette hun verblijf op illegale wijze verder (betrokkenen dienden tijdens hun illegaal verblijf nog andere aanvragen in: de aanvraag 9ter ingediend op 15.01.2011 was onontvankelijk; de beslissing werd genomen op 07.03.2011; de aanvraag 9bis ingediend op 23.08.2012 was onontvankelijk; de beslissing werd genomen op 18.06.2013; de aanvraag 9bis ingediend op 15.05.2015 was onontvankelijk; de beslissing werd genomen op 04.09.2015; betrokkenen betekenden de beslissing met het bevel om onmiddellijk het grondgebied te verlaten op 24.09.2015). De ouders hebben niet onredelijk lang moeten wachten op een beslissing inzake hun asielaanvraag. De asielaanvraag werd ingediend in oktober 2010. De asielprocedure van mevrouw en mijnheer werd enkele maanden later in 2011 afgesloten. Mevrouw betekende op 31.03.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, mijnheer op 19.05.2011. De Belgische staat kan niet verantwoordelijk worden gesteld voor de persoonlijke keuze van de ouders om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en het verder naar school laten gaan van de kinderen, we veronderstellen, wetende dat ze daarmee onzekerheid en onstabiliteit creëren. De duur van hun verblijf in België kunnen verzoekers niet invoeren als buitengewone omstandigheid omdat zij vrij snel zekerheid kregen over hun toekomstperspectieven in België. In 2011 betekenden zij na hun asielprocedure een bevel om het grondgebied te verlaten. De asielprocedure van beiden duurde slechts enkele maanden. Het gezin diende vervolgens zelf vrijwillig gevolg te geven aan zulks bevel. Het is niet de bedoeling dat betrokkenen wachten op een gedwongen uitwijzing door de Belgische staat. Door ervoor te kiezen de instructies van de Belgische staat naast zich neer te leggen schaden zij de belangen van hun eigen kinderen. Illegale omstandigheden zijn niet gunstig voor de ontwikkeling van kinderen. Het is niet correct om de Belgische staat verantwoordelijk te stellen voor dit illegale verblijf. De ouders geven geen argumenten waarom zij hun verblijf in België op illegale wijze hebben verdergezet en dat daar een noodzaak toe zou geweest zijn. Het is niet verantwoord om enkele jaren later de belangen van hun kinderen in te roepen als argument om in België te kunnen verblijven. Dat neemt niet weg dat de kinderen nog steeds de mogelijkheid hebben terug te keren naar België om er, bijvoorbeeld, verder te studeren.

Er worden geen concrete, actuele elementen aangebracht die aantonen dat het bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk is om terug te reizen naar Armenië. Het gezin geeft aan gevlucht te zijn uit Armenië omwille van bepaalde 'redenen'. Een dergelijke zeer oppervlakkige bewering volstaat niet om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen dienen beweringen overtuigend en geloofwaardig te concretiseren en te staven met bewijsstukken in de mate van het mogelijke. Dat het gezin geen financiële middelen zou hebben om terug te kunnen keren naar Armenië, is niet geloofwaardig. Betrokkenen slagen er ondertussen reeds enkele jaren in een appartement te huren in illegaal verblijf. Dat kan betekenen dat zij financieel ondersteund worden door vrienden en familie, dat zij over voldoende spaargelden beschikken of dat er inkomsten gehaald worden uit irreguliere arbeid. Betrokkenen kunnen bovendien voor een terugkeer beroep doen op (financiële) hulp vanwege de Belgische staat via het vrijwillige terugkeerprogramma. Uit hun dossier blijkt niet dat zij hier ooit beroep hebben op willen doen. De afstand Armenië – Russische Federatie en de veronderstelde troebele relaties tussen beide landen kunnen niet als buitengewone omstandigheid worden ingeroepen. De heer Michel Crombez, Visa officer voor de Ambassade van België in Moskou schreef in 2014 aan de dienst Vreemdelingenzaken betreffende onderdanen die niet toebehoren tot de Russische Federatie maar wel een visum-aanvraag dienen te verrichten via Moskou: "Ze kunnen altijd hun aanvragen sturen via VFS (<http://www.vfsglobal.com/>) en niet persoonlijk ter plaatse komen. Studenten moeten een "questionnaire voor studenten" hier ter plaatse invullen (verplicht volgens de instructies). Voor gezinshereniging en andere lang verblijf is het niet nodig behalve als er door uw diensten een interview moet gebeuren nadien. Voor die "permanente registratie"/het "attest van tijdelijk verblijf" is het moeilijk te zeggen; het wordt door de politie beslist geval per geval. Voor een interview of invullen van questionnaire voor studenten is het in een paar uren gebeurd, ze moeten wel via VFS center een afspraak maken. Nadien kunnen ze weer vertrekken en wachten op uw (DVZ) beslissing". Betrokkenen reiken ons geen informatie aan dat de toegang van Armeniërs tot het Russische grondgebied actueel systematisch wordt geweigerd omwille van het Armeens staatsburgerschap. Betrokkenen zijn in september 2010 vanuit

Armenië naar België gereisd via de Russische Federatie wat aangeeft dat hen de toegang tot het Russisch grondgebied toen niet werd geweigerd.

Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen geen onderwijsmogelijkheden hebben in Armenië. De kinderen behoeven geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet aanwezig zijn in Armenië en wel in België. De twee oudste kinderen hebben gezien hun leeftijd waarschijnlijk een schoolverleden in Armenië. Uit het dossier van betrokkenen blijkt niet dat de kinderen slechte ervaringen ondervonden in het Armeense onderwijssysteem. We gaan er van uit dat de kinderen vertrouwd zijn met de Armeense taal en cultuur. [L.] verbleef de eerste tien levensjaren in Armenië en [G.] de eerste zeven levensjaren. Een terugkeer naar het land van herkomst hoeft geen ontwikkelingsbreuk met zich mee te brengen gezien zij in Armenië in een situatie kunnen terechtkomen die voldoende ontwikkelingskansen biedt. De ouders tonen niet aan dat de noodzakelijke ontwikkelingsfactoren niet aanwezig zijn. Ook de ouders kunnen de kinderen in Armenië verder opvoeden. Er is een familiaal netwerk in Armenië waarop betrokkenen, eventueel tijdelijk, kunnen terugvallen. Voor de kinderen kan vanuit Armenië via de Belgische ambassade in Moskou (Russische federatie) een aanvraag worden ingediend om verder te studeren in België. Meer informatie over de modaliteiten vinden betrokkenen onder meer via volgende link:

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Naar_Belgie_komen/Studeren_In_Belgie Er zijn in België instellingen die studie- en stagebeurzen aanbieden. Er zijn ook Belgische scholen en universiteiten die kamers ter beschikking stellen van buitenlandse studenten. Ook voor deze procedure kunnen betrokkenen nog steeds de bijstand vragen van hun Belgische advocaat.

Mijnheer haalt aan contacten te hebben in de Belgische bedrijfssfeer. Deze contacten kan mijnheer aanwenden om via de Belgische ambassade een visum te verkrijgen op basis van tewerkstelling. Tewerkstelling in België is aan regels gebonden. Om in België te mogen werken moeten mevrouw en mijnheer over een geldige arbeidskaart beschikken. Een Belgische werkgever moet een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B aanvragen om hen tewerk te kunnen stellen (tenzij die reeds een arbeidskaart A of C heeft). Op basis van die arbeidsvergunning kunnen mijnheer en mevrouw een visum aanvragen. Iemand die naar België wil komen om er te werken dient ook in het bezit te zijn van een reisdocument (paspoort) dat minstens een jaar geldig is, een recent bewijs van goed zedelijk gedrag over de laatste vijf jaar, een geneeskundig getuigschrift te verkrijgen bij een door de ambassade erkende geneesheer en een arbeidsvergunning. Die arbeidsvergunning moet aangevraagd worden door de Belgische werkgever en wordt afgeleverd samen met de arbeidskaart B. Bovendien moet de aanvraag tijdig worden ingediend om een eventueel onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk te maken. Wanneer het visum toegekend is en mevrouw en mijnheer in België aankomen, dienen zij zich bij het gemeentebestuur van hun verblijfplaats te melden om hun verblijf in België verder te regulariseren. Het gezin kan zich ook bij deze procedure nog steeds laten bijstaan door hun Belgische advocaat.

De elementen van integratie (de werkwillegheid van de ouders, de kennis van de Nederlandse taal, de naschoolse karate-lessen van de kinderen, het schoolgaan van de kinderen, het hebben van een vrienden- en kennissenkring, het behoren tot een sociaal weefsel) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen tonen niet aan dat betrokkenen niet terug kunnen keren naar Armenië, noch dat ze zich daardoor niet meer zouden kunnen richten tot de Belgische vertegenwoordiging in Moskou. Betrokkenen kunnen op basis van deze elementen een dossier samenstellen – eventueel met de hulp van hun advocaat – en een visum-aanvraag type D indienen.

De Belgische immigratiewetgeving bepaalt hoe mensen met een andere nationaliteit het recht kunnen verwerven om hier te verblijven. Een vreemdeling die langer dan 3 maanden in België wenst te verblijven moet daarvoor voorafgaand een machtiging aanvragen. De machtiging om langer dan 3 maanden in België te verblijven, wordt door de vreemdeling aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De beslissing wordt genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen niet mogelijk is terug te keren naar Armenië en om van uit Armenië een aanvraag in te dienen voor het verkrijgen van een visum voor een langere periode dan 3 maanden (redenen niet gelieerd aan 'toerisme'). Zoals uit voorgelegd dossier blijkt, zijn er geen buitengewone omstandigheden aangetoond. Dat betekent dat betrokkenen de aanvraag kunnen verrichten via de Belgische ambassade in Moskou.

Uitgeprocedeerde asielzoekers kunnen rekenen op begeleiding om hun vrijwillige terugkeer voor te bereiden. In dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat. Vrijwillige terugkeer is een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat

bijstand en vervoerkosten. Gezien betrokkenen nog steeds illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven, lopen zij het risico opgepakt te zullen worden met het oog op een gedwongen terugkeer. Indien zij willen vermijden dergelijk risico te lopen, kunnen zij onmiddellijk bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de bestreden beslissing *“bij volle rechtsmacht te willen hervormen”* en hem en zijn gezinsleden *“alsnog de humanitaire regularisatie ex art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 te willen toekennen”*.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om de bestreden beslissing te hervormen dan wel enige verblijfsmachtiging toe te kennen.

2.2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op in zoverre het is ingesteld namens de minderjarige kinderen. Hij stelt als volgt:

“De verweerder stelt vast dat verzoekende partij het beroep instelt “in eigen naam en hoedanigheid en in hoedanigheid van ouder en wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen”.

Artikel 376, eerste lid, B.W. luidt: “Wanneer de ouders het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, beheren zij ook gezamenlijk zijn goederen en treden zij gezamenlijk als zijn vertegenwoordiger op.”

Overeenkomstig artikel 35 W.I.P.R. is in casu het Belgische recht van toepassing (artikel 35 W.I.P.R., in fine): “De uitoefening van het ouderlijk gezag of van de voogdij wordt beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip waarop die uitoefening wordt aangevoerd.”

Derhalve kan verzoekende partij niet op ontvankelijke wijze alleen – zonder de moeder – een procedure in rechte inleiden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen. De beide ouders moeten gezamenlijk optreden als vertegenwoordiger.

Desbetreffend kan ook worden verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State:

“Hoewel de bestuursorganen – en niet de minderjarige – betreffende de geldigheid van de vertegenwoordiging van een minderjarige door slechts één van zijn ouders desgevallend aanspraak kunnen maken op de hoedanigheid van ‘derden die te goeder trouw zijn’ in de zin van art. 373, 2e lid BW, dat bepaalt dat elke ouder in het kader van de gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geacht te handelen met de andere ouder, wanneer hij, alleen, een handeling stelt die met dit gezag verband houdt, geldt dit niet voor de Raad van State die zo nodig ambtshalve de vraag moet stellen naar de regelmatigheid van een beroep dat bij hem aanhangig wordt gemaakt. Aangezien art. 376, 1e lid BW bepaalt dat de ouders in geval van gezamenlijke uitoefening de minderjarige samen vertegenwoordigen, is het beroep in casu onontvankelijk.”

(R.v.S. nr. 205.421, 18 juni 2010, Rev.dr.étr. 2010, afl. 158, 148, noot)

Zie ook:

“3.2. Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 8W.), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid B.W.). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid, B.W.), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden. In casu treedt enkel de vader op in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger waardoor de minderjarige kinderen niet op geldige wijze werden vertegenwoordigd. Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoeker wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.” (R.v.V. nr. 128 352 van 28 augustus 2014)

Het beroep, in zoverre door verzoekende partij ingediend “in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen” en gericht tegen de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is dan ook niet ontvankelijk.”

2.2.2. In antwoord hierop stelt verzoeker ter terechtzitting dat een optreden van één ouder wordt verondersteld te zijn gedaan in de uitoefening van het gezamenlijke ouderlijke gezag.

2.2.3. De Raad merkt op dat verzoeker verweerders standpunt niet weerlegt dat een minderjarig kind dient te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 28 maart 2017, nr. 237.805; RvS 23 december 2011, nr. 217.016; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434) en dat een verzoekschrift ingediend door een persoon die niet is gerechtigd om de minderjarige alleen te vertegenwoordigen niet ontvankelijk is (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97). Verzoeker refereert aan het bepaalde in artikel 376, tweede lid van het BW, met name het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen optreedt, doch gaat er hierbij aan voorbij dat dit vermoeden niet van toepassing is op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvS 28 maart 2017, nr. 237.805; RvS 29 maart 2010, nr. 202.434).

Daarnaast moet worden vastgesteld dat het in voorliggende zaak niet is betwist dat de kinderen van verzoeker minderjarig zijn, dat verzoeker en zijn echtgenote gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen over hun kinderen en dat verzoeker alleen het beroep namens deze kinderen heeft ingesteld.

Verweerder kan, gezien voorgaande vaststellingen, worden gevolgd waar hij stelt dat, gelet op artikel 376, eerste lid van het BW iuncto artikel 35 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht, het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld namens de minderjarige kinderen.

De exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *“algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 bepaalt:

[...]

Inzonderheid voegden verzoekers bij hun derde aanvraag (dd. 22/08/2016) tot regularisatie omwille van humanitaire redenen (ex art. 9bis Vr.Wet) tal van pertinente en persoonlijke stukken...

Waar bij hun tweede regularisatie-aanvraag nog 22 stukken werden gevoegd, werden thans 9 pertinente stukken gevoegd, teneinde de ‘buitengewone omstandigheden’ te staven.

Te meer in het vorig arrest dd. nr. 162583 dd. 23/02/2016 van Uw Raad in de zaak RvV 179 416/VIII de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring werd verworpen, inzonderheid nu aldan ‘verweerster rekening heeft gehouden met de stukken die verzoekers aan hun aanvraag hebben toegevoegd, en duidelijk weergeeft waarom hij van oordeel is dat deze het bestaan van buitengewone omstandigheden niet kunnen aantonen; verzoekers kunnen niet dienstig voorhouden dat het vertrouwensbeginsel zou inhouden dat verweerder zonder enig onderzoek een aanvraag ontvankelijk zou moeten verklaren, louter omdat het stukkendossier omvangrijk is’ (sic).

Verzoekers hebben er zich thans, middels hun derde regularisatieaanvraag, voor gehoed, dat de kwaliteit van de stukken primeerde op de kwantiteit van de stukken.

Ze er zeker weten verzoekers dat verwerende partij danig belang hecht aan de veiligheid van verzoekers, aan hun leeftijd, aan hun gezondheid, aan hun professionele en/of schoolse situatie, aan de afstand met het herkomstland, aan de toestand in het herkomstland en aan de duur van hun verblijf in het Rijk tot dusver.

Aan welke andere criteria zou verweerster anders (nog) belang kunnen hechten ?

Te meer er geen wettelijke oplijstingen voorzien zijn ?

Aan geen anderssoortige criteria!

Verzoekers hebben in hun hernieuwde regularisatieaanvraag geanticipeerd, met stukken dewelke weldegelijk de buitengewone omstandigheden staven, doch niettemin heeft verweerster dit niet passend weten te honoreren !

Het vertrouwensbeginsel wordt hierbij geschonden, nu bij verzoekers welbepaalde verwachtingen (omtrent de ontvankelijkheid van het regularisatieverzoek) werden geschapen..., nadat zij nochtans passend geanticipeerd hadden op vorige negatieve besluitvorming met pertinente en kwalitatieve stukken (inzonderheid omtrent hun persoonlijke situatie) en verwijzingen (inzonderheid verslagen omtrent het herkomstland).

Integendeel, middels gestandaardiseerde en clichématige antwoorden, los van enige zin voor realiteit, wordt het regularisatieverzoek andermaal afgewezen.

Het staat vast dat verweerster niet of niet afdoende gemotiveerd heeft, door – in weerwil van alle voormelde motieven en feitelijkeheden – te stellen dat het verzoek van verzoekers onontvankelijk was.

Een dergelijke wijze van motivering door verweerster ontbeert elke redelijkheid en zorgvuldigheid, mede gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekers sorteren, nu een latere gedwongen terugkeer naar het herkomstland voor verzoekers betekent dat hun fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar komt.

Bovenal, art. 8 EVRM laat verzoekers toe om een gezinsleven uit te bouwen, inzonderheid in het Rijk nu zij hier reeds jaren (meer dan 6 jaar intussen) geïntegreerd zijn en terugkeer naar het land van herkomst (Armenië) onmogelijk is.

Immers is de vordering ook wel degelijk gegrond, nu de jarenlange integratie van het gezin in het Rijk blijkt (zie de bijlagen gevoegd bij de aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet inzonderheid attest gezinstoestand verzoekers, moraliteitsverklaringen, attest bereidheid tewerkstelling, attest potentiële werkgever bvba Henrik, attest kennis nederlands, inburgeringsattesten, attest geboorte en schoolgaande kinderen, attest scholing verzoekers, stukken omtrent hobby's kinderen inzonderheid kunstonderwijs en karate, huurcontract,...), zodat er geen beletsel is om de machtiging tot verblijf ex art. 9bis Vr.Wet aan verzoekers toe te kennen.

Dit wordt hieronder ook verder in het tweede middel uiteengezet, thans met de repercussies naar de ontvankelijkheid toe.

In elk geval dient te worden gesteld dat de toets van de ontvankelijkheid, waarbij prima facie reeds het één en ander omtrent de rechtmatigheid van de aanvraag beoordeeld wordt en dewelke niet van eenzelfde gestrengheid is als de toets van de gegrondheid, alleszins zo blijkt dat er onmogelijk nog naar het land van herkomst kan worden teruggekeerd (zodat de 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aangenomen), zeker had dienen doorstaan te worden."

3.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

"[...] in casu zijn er weldegelijk buitengewone omstandigheden die de aanvraag en toekenning van het humanitair regularisatiestatuuat in het Rijk rechtvaardig(d)en !

De door verweerster aangehaalde redenen om te motiveren dat in casu geen sprake zou zijn van "buitengewone omstandigheden" (in de zin van art. 9bis Vr.Wet), zijn drogredenen, foutief of niet ernstig. Zodat hier verder geen nuttig (rechts)gevolg aan verbonden kan worden.

Verweerster motiveert al te gestandaardiseerd, de feitelijke elementen en omstandigheden van het dossier (lees: het gezin) ontkennend.

Bovenal, motiveert verweerster wel al te vlug: reeds ± 1 maand na het indienen van de aanvraag en het stukkendossier, wijst verweerster reeds de vordering af: dit is een al te korte termijn voor deugdzame studie van het dossier. Dit is geen behoorlijk bestuur meer.

Er is meer.

Verzoekers zijn geïntegreerd. Zij zijn vertrouwd met / aanvaard in de Oostendse (bij uitbreiding Belgische) samenleving.

Verzoekers spreken de Nederlandse taal.

Zij wensen hier hun verdere sociaal leven, met hun ganse (huidige) gezin, uit te bouwen.

Verzoekers zijn welbespraakt en werkbereid.

Er is het zeer uitvoerig gemotiveerde attest van de horecazaak de bvba [H.], die attesteert dat verzoeker [A. N.] zal werk en contract krijgen, van zodra zijn statuut dit toelaat. Dat de zaakvoerder van bvba Henrik ten behoeve van verzoekers – bij alle regularisatieaanvragen – blijvend attesteert dat hij vertrouwt op de kennis en kwaliteit van verzoeker [A. N.], duidt evenzeer op de ernst van zijn verzoek.

Zoals ook reeds bleek uit de (stukken bij de) (humanitaire) regularisatie-aanvragen (ex art. 9bis Vr.Wet) dd. 15.05.2015.

De duur van de asielpprocedure, voor de heer [N.] afgesloten op 04/05/2011 heeft hiermee niets vandoen.

Het duidt er integendeel op dat verzoekers reeds ruime tijd in het Rijk zijn, zich volop hebben kunnen integreren, waarbij elke band met Armenië verbroken bleef.

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9bis Vr.Wet dd.15.12.1980.

Verzoekers hebben geenszins de bedoeling zich 'te nestelen in illegaal verblijf'.

Integendeel, net een dergelijke regularisatieaanvraag (ex art. 9bis Vr.wet) duidt erop dat verzoekers weldegelijk streven naar een legaal statuut, om zich verder in het Rijk te kunnen conformeren en om – middels tewerkstelling – aan hun huidige precaire financiële situatie te verhelpen. Dit is geenszins een kromme redenering.

Zodat zij zich in de toekomst wel naar verre oorden (zoals de relevante Belgische Ambassade te Moskou, hetgeen zelfs niet ligt in het herkomstland van verzoekers doch de enige mogelijke en bevoegde plaats is om waaruit de regularisatie-aanvraag ex art. 9bis Vr.Wet te richten, te meer in Armenië zelf hier geen materiële mogelijkheid toe bestaat) probleemloos kunnen verplaatsen.

De situatie in Armenië is weldegelijk dermate corrupt en onveilig, zodat terugkeer zeer gevaarlijk is (op risico van aantasting van de fysieke integriteit) minstens het één en ander zeer onzeker is voor verzoekers.

Ook uit de pers blijkt dat de situatie in Armenië ook nu nog vol geweld en extremisme is:

<http://www.trouw.nl/tr/nl/4496/Buitenland/article/detail/4349028/2016/07/30/Grimmiprotest-Armenie-neergeslagen-door-politie.dhtml>

Dat verzoekers het nodige zouden kunnen doen voor een visum-aanvraag-type D, zoals voorgehouden door verweerster, is dan ook louter hypothetisch en zelfs niet correct.

De verslagen en rapporten van Human Rights Watch waarnaar toe verzoekers hadden verwezen, bewijzen weldegelijk het onveilig gehalte van Armenië, in weerwil van hetgeen verweerster voorhoudt. Bewijzen werden dan ook weldegelijk naar voren gebracht!

Verweerster mag de feiten niet omdraaien, mag oorzaak en gevolg niet omwisselen, op straffe van gebrekkige motivering en op straffe van ondeugdzaam bestuur.

Zo motiveert verweerster dat het jongste kind [A.] (vijf jaar) nog alle mogelijke kansen heeft om zich bij terugkeer nog aan te passen naar een andere cultuur, aan andere gewoonten en aan een ander schoolstelsel.

Eerstens zou in voorkomend geval [A.] totaal 'onthemd' worden, verwijderd van haar vrienden, onderwijsniveau en cultuur dewelke zij op heden heeft weten op te bouwen, zoals beschermd door art. 8 EVRM, bovenal staat ook niet vast dat zij zich in Armenië zou kunnen aarden, te meer niet vaststaat dat zij zich wel zo makkelijk en probleemloos zou aanpassen, als wordt voorgehouden. [A.] heeft nooit iets anders dan het systeem alhier gekend.

Over de andere kinderen/gezinsleden, wordt evenwel niets uiteengezet.

Niet omdat het aannemelijk is dat thuis Armeens zou gesproken worden, zoals verweerster beweert, dat dit ook effectief zo is.

Het gezin spreekt thuis weldegelijk Nederlands, zoals het een goed geïntegreerd gezin betaamt. Zoals ook aangeboden: de wijkagent kan/kon komen controleren zo nodig.

Ook de oudste kinderen hebben geen enkele binding met de taal en cultuur van Armenië, in weerwil van hetgeen verweerster beweert.

De 10 levensjaren van [L.] en 7 levensjaren van [G.] in Armenië, wijzigen hier niets aan. Dat zij voldoende 'achtergrond' zouden hebben om niet te vervallen in een ontwikkelingsbreuk, is dan ook niet alleen louter suggestief, maar vooral ook volledig onjuist! 'Het kunnen terugvallen op een familiaal netwerk', is geenszins het geval!

Bovenal is het onderwijssysteem in Armenië van gans andere aard en orde dan het Belgisch systeem. De aangepaste richtingen dewelke de twee oudste kinderen volgen in het Belgisch onderwijs, aangepast aan hun noden en ontwikkeling, zijn geenszins te volgen in Armenië!

[L.] volgt een beroepssecundaire opleiding 'kantoor': een dergelijke richting bestaat evenwel niet in Armenië, waar al te zeer met onaangepaste eenheidsrichtingen wordt gewerkt, waarbij de minder theoretisch begaafden dan maar geleidelijk en gestaag (zelfs zonder zittenblijven) uit de boot van 'kwalitatief onderwijs' vallen.

In elk geval heeft verweerster in haar besluit geen analyse van het Armeens onderwijssysteem gemaakt.

De ouders hebben het beste met hun kinderen voor, die dus geenszins terug kunnen worden ingeschakeld in de Armeense taal en cultuur.

De ouders zijn Armenië gevlucht, mede omdat zij in Armenië geen veiligheid, privacy en vrijheid hadden. Uiteraard wensen zij niet dat zijzelf, laat staan hun kinderen, terug in een dergelijke situatie verglijden.

In weerwil van hetgeen verweerster beweert, hebben verzoekers 'door ervoor te kiezen de instructies van de Belgische staat naast zich neer te leggen', GEENSZINS 'de belangen van hun eigen kinderen geschaad'.

Minstens is dit een weinig humane opvatting van verweerster, strijdig met de waarden en normen uit het EVRM (art. 2 recht op leven, art. 5 recht op vrijheid en veiligheid, art. 10 vrijheid van meningsuiting, art. 2 Eerste Protocol,...), om dit anders op te vatten.

Het gezin is bij terugkeer een vogel voor de kat, minstens vervallen de opportuniteiten en kansen dewelke zij thans in het Rijk geboden krijgen.

Geen enkele maal is het gezin in contact geweest met justitie! Nimmer is enige strafbare gedraging gesteld! Nimmer is er op school één dag ongewettigde afwezigheid geweest!

Met vermoedens en veronderstellingen mag verweerster overigens niet de zogezegde afwezigheid van de 'buitengewone omstandigheden' aantonen. Twijfel dient in het voordeel van verzoekers te worden uiteengezet.

Verzoekers behouden zich alle rechten voor hieromtrent later in procedure het één en ander nog verder te motiveren en te staven."

3.1.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun inhoudelijke verwevenheid, samen behandeld.

3.1.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom volgens hem de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen.

Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk, stereotiep of gestandaardiseerd zou zijn, aangezien alle door verzoeker aangebrachte gegevens, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de bestreden beslissing worden behandeld. Ten overvloede dient bovendien te worden geduid dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een gebrek in de formele motivering wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.3.4. Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.1.3.5. Verzoeker geeft aan bij zijn thans voorliggende verblijfsaanvraag weliswaar minder stukken te hebben gevoegd, doch ditmaal de kwaliteit van de stukken te hebben laten primeren op de kwantiteit ervan. Een dergelijk algemeen en niet nader toegelicht betoog laat de Raad evenwel geenszins toe vast te stellen dat het bestuur bij zijn beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, en de ter staving hiervan voorgelegde stukken, is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden en de ter zake gevoegde stukken, en duidelijk heeft gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat aldus geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond. Het loutere gegeven dat verzoeker van mening is aan de hand van deze stukken alsnog de buitengewone omstandigheden aannemelijk te hebben gemaakt, zonder concreet in te gaan op deze stukken of op de ter zake in de bestreden beslissing opgenomen motivering, vermag niet te leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het

onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermogen uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.1.3.6. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in zodat verzoekers betoog dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien is zijn betoog *“gelet op de ernstige gevolgen die de bestreden beslissing voor verzoekers sorteren, nu een latere gedwongen terugkeer naar het herkomstland voor verzoekers betekent dat hun fysieke integriteit en leven ernstig in gevaar komt”* dermate vaag en onvoldoende uitgewerkt dat geen incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijkheid blijkt.

3.1.3.7. Verzoeker stelt dat artikel 8 van het EVRM toelaat dat hij en zijn gezinsleden een gezinsleven opbouwen in België, waar zij reeds jaren hier verblijven, hier zijn geïntegreerd en niet kunnen terugkeren naar het herkomstland. Hij verbindt dit met het gegeven dat zijn verblijfsaanvraag als gegrond dient te worden beoordeeld. Hij betoogt dat de toets van de ontvankelijkheid *prima facie* reeds een beoordeling omtrent de rechtmatigheid van de aanvraag inhoudt doch een met een mindere gestrengheid.

Verzoeker dwaalt evenwel wanneer hij van oordeel is dat bij de toets van de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet *“prima facie reeds het één en ander omtrent de rechtmatigheid van de aanvraag beoordeeld wordt”*. In dit verband volstaat het te verwijzen naar het gestelde in punt 3.1.3.3.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering dat een terugkeer naar het herkomstland onmogelijk is en nalaat in dit verband ook maar de minste verdere toelichting te verstrekken. Voor het overige ligt in wezen een betoog voor om aan te tonen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als gegrond dient te worden beoordeeld. De in casu bestreden beslissing doet evenwel enkel uitspraak over de ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en handelt niet of doet geen uitspraak over de grond van de aanvraag. Dit betoog van verzoeker laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder ten onrechte geen buitengewone omstandigheden heeft weerhouden.

Daarenboven stelt de Raad vast dat in de eerdere niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 4 september 2015 reeds als volgt werd gesteld: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Betrokkenen tonen niet aan dat er nog andere familieleden van hun in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* In het kader van het beroep tegen deze eerdere beslissing tot onontvankelijkheid stelde de Raad in zijn arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016 ook reeds dat geen elementen voorlagen die deze beoordeling onderuit konden halen en een bloot betoog niet te kunnen terugkeren naar het land van herkomst niet aantoonde dat er sprake is van hinderpalen voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst. Verzoeker brengt in dit verband wezenlijk geen nieuwe argumenten naar voor. Het louter herhalen van ditzelfde gegeven dat reeds werd ingeroepen in de eerdere verblijfsaanvraag van 15 mei 2015 die aanleiding gaf tot voormelde beslissing van 4 september 2015 en die reeds tot en met in beroep werd afgewezen, vermogen geen aanleiding te geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een voldoende belang bij dit betoog blijkt niet, gelet op artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt duidelijk dat de elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 van voormelde wet en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker houdt ook onterecht voor dat het enkele gegeven van een lang doch precair verblijf in België en een integratie in dit land de bescherming van artikel 8 van het EVRM in werking doet treden en leidt tot een positieve verplichting die maakt dat hij zijn verblijfsmachtiging vermogen te vragen in België. Het EHRM heeft integendeel reeds duidelijk gesteld dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland.

Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). Het EHRM heeft zich ook steeds streng getoond in zaken waarin het ingeroepen privé- en/of gezinsleven zich ontwikkelde tijdens een verblijf dat steeds als illegaal of precair was te beschouwen en waarin de betrokken personen zich aldus bewust dienden te zijn van het gegeven dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidde dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142 en EHRM 8 april 2008, Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk wat het privéleven betreft). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zal in dergelijke situaties sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker laat na met concrete argumenten aan te tonen dat wat hem of zijn gezinsleden betreft sprake is van dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden.

3.1.3.8. Verzoeker wijst andermaal op zijn integratie en deze van zijn gezinsleden en het gegeven dat zij vertrouwd zijn met en aanvaard zijn in de Oostendse, en bij uitbreiding Belgische, samenleving. Meer concreet wijst hij op het gegeven dat de gezinsleden de Nederlandse taal spreken en welbespraakt en werkbereid zijn en stelt hij dat zij hun verdere sociale leven in België wensen uit te bouwen. Hij wijst op het attest van een horecazaak die hem werk wil geven van zodra dit mogelijk is. Hij wijst eveneens op het reeds lange verblijf in België.

De Raad stelt vast dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder rekening heeft gehouden zowel met de duur van het verblijf in België en de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie opgebouwd tijdens dit verblijf als met het attest van een horecazaak.

Verweerder stelde allereerst vast dat deze elementen reeds werden ingeroepen in de verblijfsaanvraag van 15 mei 2015 doch niet werden aanvaard. Deze vaststelling vindt steun in de stukken van het administratief dossier en verzoeker overtuigt niet dat op dit punt wezenlijk nog nieuwe gegevens werden ingeroepen. In het licht van het reeds aangehaalde artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat deze vaststelling wezenlijk reeds kon volstaan om te besluiten dat op dit punt geen buitengewone omstandigheden blijken.

Daarenboven heeft verweerder in de bestreden beslissing andermaal duidelijk gemotiveerd dat omstandigheden die betrekking hebben op de goede integratie de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Tevens heeft hij gemotiveerd dat verzoeker zijn contacten met de Belgische bedrijfswereld kan aanwenden om via de Belgische ambassade een visum te verkrijgen op basis van tewerkstelling. Hij benadrukte dat tewerkstelling in België aan regels is gebonden en verzoeker en zijn echtgenote hiervoor onder meer over een geldige arbeidskaart moeten beschikken.

Door opnieuw te wijzen op deze elementen zoals aangevoerd in de verblijfsaanvraag geeft verzoeker weliswaar aan niet akkoord te gaan met de beoordeling van verweerder in de bestreden beslissing doch hiermee weerlegt hij de vaststelling van verweerder niet dat hij door het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor hem niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat elementen die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf en de integratie slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Zijn stelling dat deze elementen buitengewone omstandigheden vormen, vindt bovendien geen steun in de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt ook niet dat verzoeker in zijn verblijfsaanvraag dan wel concreet zou hebben toegelicht waarom deze elementen alsnog kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. De Raad benadrukt andermaal dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden op verzoeker berust.

Waar verzoeker thans betoogt dat gelet op de duur van het verblijf in België alle banden met het herkomstland zijn teloorgegaan, stelt de Raad verder vast dat verzoeker in de verblijfsaanvraag geenszins het teloorgaan van de banden met het herkomstland als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. Hij kan niet dienstig in het kader van huidige beroep elementen inroepen als buitengewone

omstandigheden die hij naliert aan te brengen in zijn verblijfsaanvraag, om de bestreden beslissing te horen nietig verklaren.

Verzoekers betoog inzake de duur van de asielprocedure en dat hij en zijn gezinsleden geenszins de bedoeling hebben zich te nestelen in illegaal verblijf is verder niet van aard te kunnen aantonen dat het bestuur de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet correct heeft beoordeeld of hierbij op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen.

3.1.3.9. Verzoeker refereert aan de door hem en zijn gezinsleden, ter staving van de buitengewone omstandigheden, ingeroepen precaire financiële situatie en het gegeven dat het gezin zich zal moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou.

De Raad stelt vast dat verweerder deze elementen in rekening heeft gebracht. Ook hier stelde hij allereerst vast dat deze elementen reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2015, vaststelling die verzoeker niet betwist. Bijgevolg, en gelet op artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, moet ook hier worden vastgesteld dat deze vaststelling wezenlijk reeds volstond om te besluiten dat op dit punt geen buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing bovendien alsnog uitvoerig gemotiveerd inzake deze ingeroepen buitengewone omstandigheden. Hij stelde dat de voorgehouden financiële onmogelijkheid om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen geloofwaardigheid mist. In dit verband wees hij er op dat verzoeker en zijn gezinsleden er ondertussen reeds enkele jaren in slagen een appartement te huren in illegaal verblijf, hetgeen kan betekenen dat zij financieel worden ondersteund door familie en vrienden, dat zij over voldoende spaargelden beschikken of dat er inkomsten worden gehaald uit irreguliere arbeid. Hij merkte ook op dat verzoeker en zijn gezinsleden een beroep kunnen doen op (financiële) hulp vanwege de Belgische Staat via het vrijwillige terugkeerprogramma. Verder werd, inzake de ingeroepen afstand tussen Armenië en de Russische Federatie en de veronderstelde troebele relaties tussen beide landen, gemotiveerd dat een medewerker van de Belgische ambassade in Moskou in 2014 aan de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelde dat onderdanen die niet behoren tot de Russische Federatie maar wel een visumaanvraag dienen te doen via Moskou hun aanvragen via VFS (<http://www.vfsglobal.com/>) kunnen indienen en niet persoonlijk ter plaatse dienen te komen. Ook was verweerder van mening dat hem geen informatie bekend was dat de toegang van Armeniërs tot het Russische grondgebied actueel systematisch wordt geweigerd omwille van het Armeens staatsburgerschap. Hij merkte op dat verzoeker en zijn gezinsleden in september 2010 vanuit Armenië naar België zijn gereisd via de Russische Federatie en dit aangeeft dat hen de toegang tot het Russische grondgebied toen niet werd geweigerd. Op geen enkele wijze gaat verzoeker in op deze voorziene, concrete motivering. Hij toont bijgevolg niet aan dat verweerder hierbij is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding dan wel op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Hij laat het door hem gestelde dat de mogelijkheid om een visumaanvraag in het buitenland in te dienen *“louter hypothetisch en zelfs niet correct”* is volledig ongestaafd en weerlegt aldus voormelde motivering geenszins.

3.1.3.10. Verzoeker betoogt vervolgens dat de situatie in Armenië wel degelijk dermate corrupt en onveilig is dat een terugkeer zeer gevaarlijk is en zijn fysieke integriteit in het gedrang brengt, *“minstens het één en ander zeer onzeker is”*. Hij verwijst naar een internetartikel alsook naar verslagen en rapporten van Human Rights Watch zoals aangehaald in de aanvraag en benadrukt dat hij bijgevolg wel degelijk bewijzen ter zake heeft aangebracht.

Er dient te worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissing ook op dit punt vaststelde dat dit element als dusdanig reeds werd ingeroepen in de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2015. Daarenboven motiveerde verweerder dat een zeer oppervlakkige bewering te zijn gevluht uit Armenië om bepaalde *‘redenen’* niet volstaat om te kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Hij maakte ook melding van de negatieve uitkomst van de asielprocedures. Hij gaf aan dat verzoeker en zijn gezinsleden in gebreke bleven in dit verband overtuigende, geloofwaardige en concrete elementen aan te brengen.

De Raad stelt vast dat verzoeker op zich de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat eenzelfde element reeds werd ingeroepen doch afgewezen in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2015. Inderdaad dringt de vaststelling zich op dat in de verblijfsaanvraag van 15 mei 2015 reeds een vrees voor het leven en de fysieke

integriteit werd ingeroepen, waarbij werd aangehaald dat het gezin niet zomaar is gevlucht uit Armenië en ook reeds werd verwezen naar de website van Buitenlandse Zaken alsook naar rapporten van Human Rights Watch. In wezen hebben verzoeker en zijn gezinsleden in de thans voorliggende verblijfsaanvraag gewoon hun reeds eerder ontwikkelde betoog in de verblijfsaanvraag van 15 mei 2015 hernomen, en hierbij enkel het reisadvies voor Armenië op de website van de FOD Buitenlandse Zaken aangepast aan de op dat ogenblik actuele versie ervan. Er blijkt evenwel niet dat dit reisadvies op wezenlijke wijze werd aangepast. Noch in de verblijfsaanvraag noch in het thans voorliggende verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de situatie in zijn herkomstland op noemenswaardige wijze is gewijzigd sinds de eerdere aanvraag. Bijgevolg, en gelet op artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, blijkt niet dat deze ingeroepen omstandigheid nog kon worden weerhouden als buitengewone omstandigheid of dat verzoeker een voldoende belang heeft bij het opnieuw inroepen ervan.

In zijn beslissing van 15 mei 2015 had verweerder reeds geoordeeld dat de loutere vermelding dat verzoeker en zijn gezinsleden omwille van bovenvermelde redenen niet zouden kunnen terugkeren, niet volstaat om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Hij stelde vast dat geen enkel nieuw element werd toegevoegd aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedures naar voor brachten en die niet werden weerhouden door de bevoegde instanties. Wat betreft de verwijzing naar de website van de FOD Buitenlandse Zaken en de rapporten van de internationaal erkende mensenrechtenorganisatie Human Rights Watch werd geoordeeld dat dit niet kon worden aanzien als een buitengewone omstandigheid daar deze gaan over de algemene toestand in Armenië en geen persoonlijke bewijzen werden geleverd dat het leven van de gezinsleden in gevaar zou zijn. Bij arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016 werd het tegen deze beslissing ingestelde beroep verworpen. De Raad stelde vast dat verzoeker en zijn gezinsleden door het beklemtonen dat de situatie in Armenië “weldegelijk” corrupt en onveilig is en door het verwijzen naar de rapporten en verslagen van Human Rights Watch die zij in hun aanvraag hadden aangehaald, de gedane beoordeling niet onderuit haalden.

In het licht van hetgeen voorafgaat, en waar verzoeker zich andermaal beperkt tot het stellen dat de situatie in Armenië “weldegelijk” dermate corrupt en onveilig is dat een terugkeer zeer gevaarlijk is en zijn fysieke integriteit en deze van zijn gezinsleden in het gedrang brengt, “*minstens het één en ander zeer onzeker is*”, en opnieuw te verwijzen naar de reeds aangehaalde rapporten van Human Rights Watch, toont hij niet aan dat hij alsnog een begin van bewijs van een persoonlijk risico voor het leven of de fysieke integriteit had aangebracht en brengt hij geen betoog naar voor dat afbreuk vermag te doen aan de motivering van de bestreden beslissing of een andere uitkomst van de procedure tot gevolg kon hebben gehad. Hij maakt met zijn uiteenzetting ook niet concreet aannemelijk dat verweerder de feiten zou hebben omgedraaid of oorzaak en gevolg zou hebben omgewisseld.

Het internetartikel waarnaar verzoeker thans nog verwijst, werd verder door hem niet aangebracht ter staving van de ingeroepen buitengewone omstandigheden in de verblijfsaanvraag, zodat niet blijkt dat het bestuur hiermee rekening kon of diende te houden. Andermaal betreft het bovendien een artikel inzake de algemene situatie in het herkomstland, zonder dat een band met de persoon van verzoeker of zijn gezinsleden aannemelijk wordt gemaakt.

3.1.3.11. Verzoeker geeft daarnaast nog aan dat volgens hem de scholing en de belangen van zijn kinderen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormen.

Daargelaten de vraag in welke mate verzoeker deze kritiek nog dienstig kan aanbrengen gelet op de vaststelling dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het door hem namens de kinderen is ingesteld, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Er dient te worden aangenomen dat verweerder in de bestreden beslissing ook inzake deze ingeroepen elementen aangaf dat deze reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2015. Bijkomend motiveerde hij dat niet blijkt dat de kinderen geen onderwijsmogelijkheden hebben in Armenië en zij geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde structuur behoeven die niet aanwezig is in het land van herkomst. Hij motiveerde dat de twee oudste kinderen gezien hun leeftijd waarschijnlijk een schoolverleden hebben in Armenië en niet blijkt dat zij slechte ervaringen hadden in het Armeense schoolsysteem. Hij stelde dat kan worden aangenomen dat de kinderen vertrouwd zijn met de Armeense taal en cultuur en een terugkeer geen ontwikkelingsbreuk met zich mee hoeft te brengen gezien zij er in een situatie terecht kunnen komen die voldoende ontwikkelingskansen biedt. Hij benadrukte dat het tegendeel niet wordt aangetoond en de ouders de kinderen in Armenië verder kunnen opvoeden en er een familiaal netwerk is. Hij weerhield op deze gronden andermaal geen buitengewone omstandigheid.

In de beslissing van 4 september 2015 die inzake de eerdere verblijfsaanvraag van 15 mei 2015 werd genomen kan worden gelezen als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan, zij graag en goed zouden studeren en zij in staat zouden moeten zijn om hun schoolse opleiding minstens tot hun meerderjarigheid verder te doorlopen en te finaliseren en een studie-onderbreking nefast zou zijn, de opleidingen in België en Armenië geenszins naadloos in elkaar zouden overlopen en de programma's en doelstellingen wezenlijk verschillend zouden zijn, [L.] parascolaire activiteiten zou uitoefenen en zij karate zou volgen en de kinderen zich ook nog parascolair en naschools zouden organiseren in kunstonderwijs en in sport, de kinderen ononderbroken de lessen zouden volgen en zij aanvaard zouden zijn door medeleerlingen en leerkrachten en er ter staving een inschrijvingsbewijs, schoolattesten, een attest kunstonderwijs, een attest van de karate club worden voorgelegd, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat betreft het aangehaalde element dat de kinderen heel jong zouden zijn, het jongste kindje geen band met Armenië zou hebben te meer zij geboren zou zijn in het rijk, er dient opgemerkt te worden dat het jongste kind [A.] inderdaad nog geen vier jaar oud is. Gezien haar jonge leeftijd, lijkt het dan ook zeer ongeloofwaardig dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een andere cultuur, aan andere gewoonten en gebruiken en aan een ander schoolstelsel. Bovendien lijkt het zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer geen Armeens zouden spreken, wat toch hun moedertaal is, en dat de kinderen niet zouden opgevoed zijn in het Armeens, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook het Nederlands zouden leren.”

In het kader van het tegen voormelde beslissing ingestelde beroep stelde de Raad in zijn arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016 verder reeds als volgt:

“Verzoekers poneren dat hun jongste dochter ontheemd zal worden en verwijzen hierbij naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM, maar hun stelling dat hun jongste dochter zich niet zal kunnen aanpassen is louter speculatie. Het toont niet aan dat de door de verwerende partij gedane beoordeling kennelijk onredelijk of strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekers benadrukken dat de voertaal thuis het Nederlands is, doch los van de vaststelling dat ze dit niet aantonen, haalt dit de overweging in de bestreden beslissing niet onderuit dat het onwaarschijnlijk is dat het Armeens niet in huiselijke kring zou gesproken worden aangezien het Armeens de moedertaal is van verzoekers. Dit vermoeden van de verwerende partij steunt op een redelijke premisse en verzoekers kunnen dit niet onderuit halen met hun simpel betoog dat “[het niet is] omdat het aannemelijk is dat thuis Armeens zou gesproken worden, zoals verweerster beweert, dat dit ook effectief zo is” en dat twijfel in hun voordeel moet spelen.”

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 22 augustus 2016 die leidde tot de bestreden beslissing herhaalden verzoeker en zijn echtgenote dat het niet correct was te stellen dat het gezin thuis wel Armeens zal spreken en de overheid zich niet kan steunen op vermoedens. Zij stelden dat een terugkeer naar een land waar geen Nederlands wordt gesproken weinig stichtend is voor een Nederlandstalig gezin met jonge kinderen. Er werd gewezen op de scholing van de kinderen en er werden hernieuwde schoolattesten voorgelegd, waaruit diende te blijken dat L. beroepssecundair onderwijs volgt, met name de richting kantoor, G. thans in het zesde schooljaar zit en A. in de kleuterklas zit. Er werd benadrukt dat de kinderen graag en goed studeren en in staat moeten zijn hun schoolse opleiding tot hun meerderjarigheid in België te doorlopen en te finaliseren en dat een gedwongen terugkeer in elk geval een studieonderbreking inhoudt. Er werd gewezen op het recht op onderwijs.

Ook inzake deze elementen weerlegt verzoeker het gestelde in de bestreden beslissing niet dat deze reeds werden ingeroepen in het kader van de eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 mei 2015. Uit voorgaande bespreking volgt duidelijk dat verzoeker en zijn echtgenote zich in de thans voorliggende verblijfsaanvraag van 22 augustus 2016 beperkten tot een herhaling van de reeds eerder door hen ingeroepen elementen en een herhaling van hun kritiek op de in dit verband voorziene motivering in de eerdere beslissing van 4 september 2015 die reeds werd beoordeeld doch afgewezen door de Raad in zijn arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016. Nu niet blijkt dat betreffende deze reeds eerder ingeroepen elementen sprake is van werkelijk nieuwe gegevens die een herbeoordeling noodzaakten en gelet op artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, kon dit motief in de bestreden beslissing wezenlijk volstaan om te besluiten dat geen buitengewone omstandigheden blijken.

Inzake het betoog van verzoeker dat het jongste kind totaal ontheemd zal worden en niet zal kunnen aarden in Armenië, met verwijzing naar artikel 8 van het EVRM, dat niets wordt gesteld over de andere twee kinderen en dat het niet is omdat het aannemelijk is dat thuis Armeens wordt gesproken dat dit ook effectief zo is, stelt de Raad vast dat dit een letterlijke herneming is van de kritiek zoals deze reeds werd aangebracht tegen de eerdere beslissing tot onontvankelijkheid van 15 mei 2015. Deze kritiek werd reeds beoordeeld doch afgewezen door de Raad in zijn arrest nr. 162 583 van 23 februari 2016. Er worden geen concrete argumenten aangebracht die maken dat op dit punt een nieuwe beoordeling zich opdringt. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker dienstig opnieuw deze kritiek kan aanvoeren. Het louter opmerken dat de wijkagent kon/kan controleren dat het gezin thuis wel degelijk Nederlands spreekt, wijst niet op enig nieuw element ter zake dat niet eerder voorlag en is niet van aard de beoordeling alsnog aan het wankelen te kunnen brengen. Het wordt zo op zich door verweerder ook niet betwist dat de gezinsleden Nederlands spreken, doch dit sluit niet uit dat de ouders – bijvoorbeeld gelet op het precaire dan wel illegale verblijf in België en de onzekerheid om hun toekomst hier verder te kunnen uitbouwen – ook Armeens spreken met hun kinderen en deze laatsten nog een zekere vertrouwdheid hebben met de Armeense taal en cultuur. De Raad stelt verder vast dat in thans bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op de situatie van de twee oudste kinderen.

Verzoeker betoogt verder dat ook de oudste kinderen geen enkele binding hebben met de taal en cultuur in Armenië en zij geenszins kunnen terugvallen op een familiaal netwerk in dit land. Hij beperkt zich tot een louter tegenspreken van het gestelde in de bestreden beslissing en het stellen dat twijfel in zijn voordeel dient te spelen, hetgeen niet kan volstaan om aan te tonen dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Hij betwist bovendien niet dat deze kinderen gezien hun leeftijd kunnen worden geacht een schoolverleden te hebben in Armenië en geen slechte ervaringen ter zake blijken. In deze omstandigheden – en te meer waar reeds werd geoordeeld dat een loutere ontkenning het motief dat in redelijkheid kan worden aangenomen dat in huiselijke kring ook nog Armeens wordt gesproken niet vermag te ontcrachten – kon verweerder in redelijkheid oordelen dat deze kinderen kunnen worden geacht nog een zekere voeling te hebben met of vertrouwd te zijn met de taal en cultuur van dit land. Aldus overtuigt verzoeker evenmin dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat een terugkeer naar Armenië geen ontwikkelingsbreuk met zich mee hoeft te brengen voor deze kinderen en dit nu kan worden aangenomen dat zij er voldoende ontwikkelingskansen hebben.

Verzoeker stelt daarnaast dat het onderwijssysteem in Armenië “*van gans andere aard en orde*” is en de aangepaste richtingen die de twee oudste kinderen in België volgen – in het bijzonder de beroeps-secundaire opleiding kantoor – niet mogelijk zijn in Armenië. De Raad kan evenwel enkel vaststellen dat verzoeker zich op dit punt beperkt tot een loutere bewering, hetgeen niet kan volstaan om de motivering in de bestreden beslissing op dit punt te weerleggen of te ontcrachten. In zoverre verzoeker stelt dat het bestuur heeft nagelaten een analyse te maken van het Armeense onderwijssysteem gaat hij er verder aan voorbij dat de bewijslast voor het aantonen van de vereiste buitengewone omstandigheden op hem berust.

3.1.3.12. De Raad stelt verder vast dat de motivering in de bestreden beslissing over de verantwoordelijkheid van de ouders ten aanzien van hun kinderen waar zij hebben geopteerd voor een verder verblijf in België niettegenstaande de negatieve beslissingen inzake hun verblijf en de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, is te beschouwen als een bijkomende, overtollige motivering die in deze beslissing is opgenomen. De eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van dit middel is niet noodzakelijk, daar een eventuele onregelmatigheid van voormeld motief niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

Verzoeker is ook in geen geval ernstig waar hij stelt dat het bestuur door de enkele motivering dat hij en zijn echtgenote zelf door hun handelen niet steeds in het belang van hun kinderen hebben gehandeld het recht op leven (artikel 2 van het EVRM), het recht op vrijheid of veiligheid (artikel 5 van het EVRM) of het recht op vrije meningsuiting (artikel 10 van het EVRM) dan wel het artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM heeft miskend. De Raad herhaalt de reeds gedane vaststellingen dat verzoeker geen begin van persoonlijk bewijs aanbracht van enig gevaar voor het leven of de fysieke integriteit bij terugkeer naar het herkomstland en hij het gestelde in de bestreden beslissing niet weerlegt dat geen elementen voorliggen die erop wijzen dat de kinderen hun scholing niet zullen kunnen verderzetten in hun herkomstland en zij aldaar geen ontwikkelingsmogelijkheden hebben. Op welke wijze het recht op

vrije meningsuiting in het gedrag dreigt te komen, wordt op geen enkele wijze toegelicht. Dit betoog kan, gelet op hetgeen voorafgaat, in geen geval worden weerhouden.

3.1.3.13. Ook door te betogen dat geen van de gezinsleden al in contact is gekomen met justitie of enige strafbare gedraging heeft gesteld of dat er op school nooit sprake was van een ongewettigde afwezigheid, maakt verzoeker nog niet aannemelijk dat de door hem ingeroepen buitengewone omstandigheden ten onrechte niet werden aanvaard of hierbij werd uitgegaan van een incorrecte feitenvinding dan wel kennelijk onredelijk werd gehandeld. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker ook nalaat zijn betoog op dit punt te staven met overtuigingsstukken en zo concreet aannemelijk te maken.

Het louter op algemene wijze stellen dat bij terugkeer de opportuniteiten en kansen vervallen die de gezinsleden thans in België krijgen, vermag evenmin de concrete motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen te weerleggen of te ontkrachten. Verzoeker laat na toe te lichten op welke opportuniteiten of kansen hij precies doelt, laat staat aannemelijk te maken dat deze vervallen bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen zonder de mogelijkheid hierop dan nog terug te vallen mocht de verblijfsmachtiging ten gronde worden toegestaan.

In zoverre verzoeker ten slotte stelt dat verweerder niet vermag met vermoedens en veronderstellingen de zogezegde afwezigheid van de buitengewone omstandigheden vast te stellen, merkt de Raad andermaal op dat het aan de aanvrager toekomt het bewijs van de buitengewone omstandigheden te leveren en het bestuur er in beginsel mee kan volstaan de ingeroepen buitengewone omstandigheden te beoordelen. Verzoekers betoog laat de Raad niet toe vast te stellen dat enige ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat op enig punt enige kennelijk onredelijke beoordeling blijkt.

3.1.3.14. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.15. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.3.16. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met de verschillende gegevens en stukken die verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van zijn bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband een voldoende onderzoek voerde. Een incorrecte feitenvinding blijkt ook niet. Verzoeker betoogt nog dat het nemen van een beslissing ongeveer één maand na het indienen van de aanvraag niet getuigt van een behoorlijk bestuur omdat een zodanig korte termijn niet volstaat voor een deugdzame studie van het dossier, doch dit betoog kan niet overtuigen. Er kan niet worden ingezien dat een beslissingname binnen een dergelijke termijn van een maand dermate kort zou zijn dat dit een nauwgezet onderzoek van de aanvraag uitsluit, te meer waar verzoeker en zijn gezinsleden eerder ook reeds een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben gericht tot het bestuur die reeds was onderzocht en, zoals dit niet wordt betwist door verzoeker, beide aanvragen veel gelijkenissen vertonen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert ook reeds dat het bestuur wel degelijk een nauwgezet onderzoek van de verblijfsaanvraag heeft gedaan, waarbij werd ingegaan op de verschillende ingeroepen buitengewone omstandigheden. Verzoeker brengt ook geen concrete argumenten aan dat enige ingeroepen buitengewone omstandigheid alsnog niet aan een voldoende nauwgezet onderzoek zou zijn onderworpen. Dit betoog van verzoeker kan in geen geval worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.1.3.17. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het

bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker betoogt dat hij passend heeft geanticipeerd op de vorige negatieve beslissingen inzake eerdere verblijfsaanvragen door de thans voorliggende aanvraag te staven met pertinente en kwalitatieve stukken en verwijzingen en er aldus welbepaalde verwachtingen bij hem zijn gewekt omtrent de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad stelt in dit verband vast dat de voorgelegde stukken hoofdzakelijk betrekking hadden op de integratie van het gezin in België en de scholing van de kinderen. In het kader van de eerdere verblijfsaanvragen had verweerder evenwel reeds duidelijk aangegeven dat het lang verblijf en de elementen van integratie in België de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en dat deze omstandigheden niet verantwoorden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend. Ook werd reeds duidelijk gemotiveerd dat de scholing van de kinderen niet kon worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. In het licht hiervan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij bij het indienen van de thans voorliggende verblijfsaanvraag – en door het voorleggen van nieuwe stukken die andermaal betrekking hebben op de integratie en de verdere scholing van de kinderen – enige gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat deze elementen alsnog zouden worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Waar verzoeker verder verwees naar enkele bronnen inzake de situatie in het herkomstland volgt uit voorgaande bespreking dat deze bronnen ofwel dezelfde zijn als de bronnen die reeds werden ingeroepen in de eerdere verblijfsaanvraag(en) ofwel wezenlijk geen gewijzigde situatie beschrijven. Ook op dit punt blijkt bijgevolg niet dat verzoeker enige gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat alsnog een buitengewone omstandigheid zou worden aanvaard.

De Raad stelt vast dat verweerder op een consciëntieuze wijze de wet heeft toegepast en verzoeker niet aantoonde dat verweerder hierbij is afgeweken van een vaste gedragslijn, of van toezeggingen of beloften die zouden zijn gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Een schending van het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

3.1.3.18. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt bovendien dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

3.1.3.19. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van de rechten van verdediging. Daargelaten de vraag in welke mate verzoeker zich dienstig kan beroepen op de rechten van verdediging in het kader van huidige procedure, stelt de Raad vast dat enige concrete uiteenzetting van de wijze waarop verweerder door het nemen de bestreden beslissing de rechten van verdediging heeft miskend volledig ontbreekt. Er dient ook te worden beklemtoond dat verzoeker de mogelijkheid had om zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, waaronder het bestaan van de buitengewone omstandigheden, met alle volgens hem nuttige gegevens en stukken te staven. Hij maakt niet aannemelijk niet in de mogelijkheid te zijn geweest op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen inzake het bestaan van de buitengewone omstandigheden. Dit onderdeel van het middel kan in geen geval worden aangenomen.

3.1.3.20. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1/1 van de Vreemdelingenwet, van “artikel 1/2, §§ 2 en 3 vierde lid van het KB 08/10/1981” en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Middels twee beslissingen dd. 26/09/2016 en dd. 28/09/2016 antwoordt verweerder op de ene regularisatieaanvraag dd. 22/08/2016 ex art. 9bis Vreemdelingenwet.

Dat slechts éénmaal een administratieve kost is voldaan (215 euro), is klaarblijkelijk de reden waarom twee afzonderlijke beslissingen zijn genomen.

Dit heeft geleid tot een onontvankelijkheidsbeslissing ten nadele van mevrouw [H. T.], en een onontvankelijkheidsbeslissing ten nadele van de heer [A. N.].

Waarom de administratieve kost dan wel (louter) geattribueerd wordt aan de heer [N.], is verzoekers een raadsel, en wordt al geenszins gemotiveerd.

Het betalingsbewijs verhulde nochtans dat betaald werd ten behoeve van de regularisatieprocedure ex art. 9bis Vr.Wet van het gezin [N.].

Verweerster zal dit wel willen onderkennen.

Bovenal herinnert de raadsman van verzoekers zich dat, kort voor de genomen beslissingen, zijn secretariaat van de gemeente Oostende telefoon ontving, met het verzoek in het dossier een tweede maal een administratieve kost te willen overschrijven.

Een uitnodigende reminder dus.

Alvorens verzoekers hiertoe de mogelijkheid hadden, rekening houdende dat hiertoe wel enige respijtermijn kan worden gegeven, werden de onontvankelijkheidsbeslissingen evenwel al genomen.

Dit is geen behoorlijk bestuur.

Bovenal, door het dossier thans in twee zaken uit te splitsen, wordt art. 8 EVRM geschonden.

Het dossier van vader [N.] en het dossier van moeder [T.] gaat alzo elk een eigen leven leiden, hetgeen onnodig en onrechtmatig is.

Al evenzeer, tegen de wet en de gebruiken in, worden de drie kinderen gevoegd bij het dossier van vader [N.]. Dient het lot van de kinderen immers niet onder het lot van de moeder te vallen?

Het gezin wenst uiteraard samen te verblijven en niet gesplitst te worden, mede beschermd door het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door art. 8 EVRM."

3.3.2. De Raad stelt vast dat de in het derde middel geuite kritiek geen kritiek is die is gericht tegen de in huidig beroep bestreden beslissing, of de hierin opgenomen motivering, waardoor niet blijkt dat deze kritiek vermag te leiden tot een nietigverklaring van deze beslissing. In wezen betreft het een kritiek op de beslissing genomen in hoofde van verzoekers echtgenote dat de aanvraag wat haar betreft niet verder wordt behandeld, en dit gelet op het gegeven dat er slechts eenmaal een administratieve kost werd voldaan. Deze laatste beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat artikel 8 van het EVRM wordt miskend louter omdat er, wat hemzelf en zijn echtgenote betreft, beslissingen tot onontvankelijkheid zijn genomen op verschillende gronden. De Raad benadrukt dat zowel verzoeker als zijn echtgenote het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel en niet blijkt dat de thans bestreden beslissing, noch de beslissing tot onontvankelijkheid in hoofde van de echtgenote, op zich enige scheiding van de gezinsleden tot doel of gevolg heeft. Aldus blijkt ook niet dat het vanuit het oogpunt van artikel 8 van het EVRM in casu relevant is of de kinderen staan vermeld op de beslissing die verzoeker mocht ontvangen dan wel deze van de echtgenote. Bovendien dient te worden aangenomen dat het bestuur door het vermelden van de kinderen op de thans bestreden beslissing, en in het verlengde hiervan ook de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreffende deze kinderen te onderzoeken, net heeft gevrijwaard dat de belangen van deze kinderen wel degelijk werden beoordeeld bij het onderzoek van de buitengewone omstandigheden. Zodoende heeft het bestuur net de voor de kinderen in huidige situatie meest voordelige oplossing voorgestaan. Verzoeker blijft ook in gebreke met concrete argumenten aannemelijk te maken dat een verderzetting van het gezinsleven, minstens voor de duur van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit het buitenland, niet mogelijk zou zijn in het land van herkomst. In deze omstandigheden overtuigt hij geenszins dat een schending van artikel 8 van het EVRM voorligt.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS